

תת"ע 10953/06 - לוי אלעד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 10953-06-19 מדינת ישראל נ' אלעד לוי
תיק חיצוני: 90119289610

מספר בקשה: 1

בפני כבוד השופטת דורית בונדה
ה המבקש לוי אלעד
נגד מדינת ישראל
המשיבה

החלטה

1. לפניה בקשה לביטול פסק-הדין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 6.10.2019 בהuder התיצבות לדין הקרה אשר נקבע בעניינו.
2. המבקש הורשע בהuderו בעבירה אשר יוכסה לו בכתב האישום, לפיו נהג המבקש ביום 25.11.2019 בשעה 12:20 בכיביש 40 בחוסר זהירות, זאת בניגוד לתקנה 21 (ג) לתקנות התעבורה.
3. בגין הדין הושת על המבקש קנס בסך של 500 ₪.
4. לטענת המבקש, נודע לו על קיומו של הדין לפני ממשר שבועות, שכן במועד הדין שהה בחו"ל. עוד טען המבקש כי ברצונו להשמיע טענותיו וכי נעשה לו עול.
5. לתייק הוגשה תגבורת המשיבה והתנגדותה לבקשתה, נוכח קיום אישור מסירה המעיד כי המבקש זומן לדין כדין, אולם לא דרש ההזמנה אשר חזרה מן הטעם "לא נדרש". עוד נטען, כי לא נגרם כל עיוות דין לנאים.
6. בהתאם לרע"פ 9142/01 **סורניה איטליה ואח' נ' מדינת ישראל** (ימים 2.10.13) החלטתי לדון בבקשתה שלא בנסיבות הצדדים, לאחר שהצדדים שניהם העלו טענותיהם כאמור על הכתב.

דין

7. בהתאם לסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ניתן להורות על ביטול פסק-דין אשר ניתן בהuder, אם קיימת סיבה מוצדקתiae הטענה הנאשם לדין או אם אי ביטול פסק הדין יגרום עיוות דין לנאים.

עמוד 1

8. ביחס לטענה בדבר אי הממצאת הזמןנה לדין, הרי שבחינת אישור המסירה אשר קיימ בתיק מלמד, כי הזמןנה לדין נשלחה אל המבוקש בדואר רשום אל כתובתו זמן רב לפני נסיעתו לחו"ל, אולם חזרה מן הטעם: "לא נדרש".
9. בתקנה 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי התשנ"ד-1974 נקבעה חזקת המסירה החלה בעבירות כדוגמת העבירה בה הורשע המבוקש ולפיה:
- "בעבירות תעבורה שעלייהן חל סעיף 23א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או הזמןנה למשפט, לעניין עבירת קנס Caino homocida כדין גם ללא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את הזמןנה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב היינעותו מקבלן".
10. הפסיקת אף היא קבעה, כי מקום בו נאשם לא דרש את דבר הדואר ניתן לראות בכך המצאה כדין וראו תח"ע 11-12-6057 (אשד') בכר נ' מדינת ישראל (10.7.12) שם:
- "מדובר בעבירה מסווג בריית משפט המבוקש ביקש להישפט פעיל בחוסר מעש, לא לקח את הדואר ובנסיבות אלה ומכל האמור לעיל, אין לראות בכך כל הצדקה לעיוות דין ולביטול פס"ד".
- וראו גם החלטת כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 7862/13 נסאן ابو אלמלפל נ' מדינת ישראל (20.11.13).
11. בעניינו, המבוקש כאמור נמנע מלקלל את הזמןנה לדין, בכך שלא דרש את דבר הדואר אשר נשלח אליו כדין, שכן החזקה כי הזמןנה לדין הומצאה למבקר כדין וחurf זאת לא טרח המבוקש להתייצב למשפטו.
12. משך ובהתאם לסעיף 240 (א) (2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ומאחר והמבקר זמן כדין ולא התקיים, הרי שרואים אותו כמו שהודה בכל העובדות אשר נטענו בכתב האישום וניתן היה לשופטו בהuder, כפי שגם נעשה.
13. למבחן ניתן איפוא יומו ונותר כעת לבחון, האם באי ביטול פסק-הדין חרף זמנו כדין, נגרם למבקר עיוות דין.
14. בבקשת המבוקש אין ذכר לטענה בדבר עיוות דין אשר יגרם לו אם לא יבוטל פסק-הדין, למעט אמרה כללית בדבר "עוול" שנעשה לו.
15. המבוקש אף לא העלה כל טענות הגנה בבקשתו ואף לא תمر בבקשתו בתצהיר.
16. אף אם אין כי ישנן בידי המבוקש טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עבר את העבירה המיוחסת לו, הרי שהלכה היא כי יהיה על המבוקש להתייצב לדין ולטען טענותיו ומשלא עשה כן, ניתן היה לראותו כמו שהודה בעובדות ולקיים המשפט בהיעדרו, וראו בעניין זה דברי כב' השופט המנוח אדמונד לוי ז"ל ברע"פ 5569/07 אברך בן טובים נ' מדינת ישראל (9.7.07), שם:

"אם היו בידי המבוקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מההעברות שייחסו לו, היה מוטלת עליו החובba להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראותו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו...".

17. בעפ (י-מ) 9407/05 **קין אללה נ' מדינת ישראל** (מיום 9.8.05) נדרש בית המשפט למקרים הרבבים בהם אין מתיצבים נאים לדיןם בתיקי תעבורה:

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן לדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ושלא התייצב, אין לו אלא להlain על עצמו, וכי בכך כדי שהיא לו יומו בבית המשפט...".

18. גם בחינת העונש אשר הוטל על המבוקש מלמדת כי מדובר בעונש המוצע במתחם הענישה ולא מעבר לכך, זאת חרף אי התייצבותו של המבוקש לדין ועמדת המשיבה בעת הדיון כי יש לגזור על המבוקש כפל קנס.

19. לפיכך ובמלול הנسبות מעלה, לא מצאת כי נתקיים התנאים לביטול פסק-הדין.

20. פסק-הדין אשר ניתן בהעדר המבוקש יותר איפוא על כנו.

המציאות תשליך החלטתי לצדדים.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, י"ב אדר תש"פ, 08 ממרץ 2020, בהעדר הצדדים.